

Uczenie się i nauczanie gramatyki języka obcego od lat pozostaje tematem budzącym ogromne kontrowersje. Poglądy na potrzebę nauczania tego podsystemu języka ewoluowały od modelu tradycyjnego, realizowanego przez stosowanie metody gramatycznej a po całkowite odrzucenie instrukcji zorientowanej na formy gramatyczne, w nadziei, że możliwa jest akwizycja form językowych w trakcie wykonywania zadań komunikacyjnych. Dziś wiadomo, że sama ekspozycja na język nie wystarczy, aby uczyć się osiągnąć wysoki poziom opanowania języka, taki, który umożliwia produkcję poprawnych, precyzyjnych i dostosowanych do kontekstu wypowiedzi. W świetle wyników najnowszych badań empirycznych trudno zaprzeczyć, że nauczanie gramatyki jest niezbędnym elementem rozwijania kompetencji komunikacyjnej i że zarówno wiedza wiadoma, eksplicytna, jak i nie wiadoma, implicytna, w tym zakresie, odgrywa ważną rolę w produkcji językowej. Niesłabnie zainteresowanie badaczy tematyką nauczania i uczenia się gramatyki wynika z faktu, iż wiele pytań pozostaje nadal bez odpowiedzi. Nie ustalono na przykład ponad wszelką wątpliwość, jakich form powinna dotyczyć interwencja, kiedy rozpocząć nauczanie i jak intensywnie je prowadzić, jakie powinno być miejsce gramatyki w nowoczesnym programie nauczania, jakie wreszcie techniki i procedury zastosować, aby zagwarantować najlepsze efekty.

Blędnie gramatyczne mogą utrudniać lub uniemożliwiać komunikację, ponadto stygmatyzują użytkownika języka jako niekompetentnego lub niewystarczająco wykształconego. Wiele systemów edukacyjnych, w tym polski, ocenia i premiują poprawno gramatyczną różnicami poziomów i, czasem po omacku, poszukuje instrumentów wspomagających rozwój kompetencji uczniów w tym zakresie. Badacze podejmują się przeprowadzenia opisanego tu projektu chcąc dokonać analizy wielu czynników, które mogą mieć kluczowe znaczenie dla opanowania gramatyki języka obcego. Do tej pory nie udało się ustalić modelu nauczania gramatyki jednakowo skutecznego we wszystkich przypadkach, zarówno w odniesieniu do używanych technik nauczania, sposobu organizacji lekcji, jak i przyjętego podejścia do selekcji i gradacji materiału gramatycznego. Należy więc przypuszczać, że sukces w tym zakresie może w pewnym stopniu zależeć od indywidualnego profilu ucznia, na który składają się różnorodne czynniki, takie jak 1) pamięć robocza, (2) motywacja, (3) gotowość komunikacyjna, (4) strategie uczenia się gramatyki oraz (5) przekonania na temat nauczania gramatyki. Aby takiej analizie dokonać niezbędne jest dostosowanie i opracowanie narzędzi umożliwiających pomiar tego typu czynników z uwzględnieniem cech polskiego kontekstu edukacyjnego, a następnie skorelowanie otrzymanych wyników z poziomem opanowania struktur gramatycznych. W tym przypadku istotne rodzaje strony biernej w języku angielskim, przy czym poziom ich opanowania jest określony w odniesieniu zarówno do produktywnego, jak i receptywnego wymiaru wiedzy eksplicytnej i implicytnej.